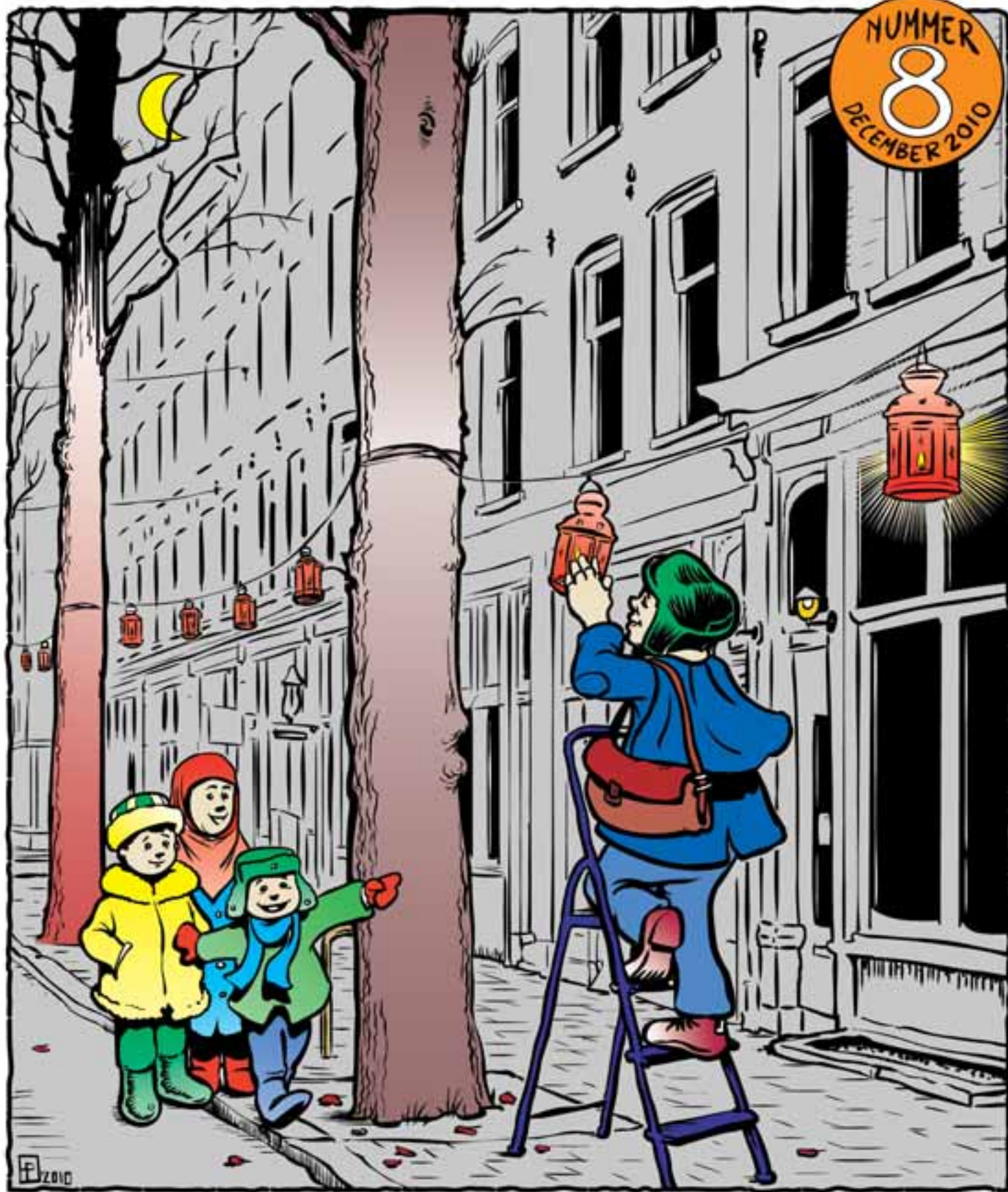

De Eilander

NUMMER
8
DECEMBER 2010

Traditioneel wordt het jaar in de Eilander afgesloten met een vrije tribune. De redactie krijgt dan de gelegenheid over de strakke grenzen van ons gebied te treden en over een kwestie te schrijven die niet noodzakelijkerwijs iets met De Eilanden te maken heeft. Er is wel een gemeenschappelijk thema, dus zo vrijblijvend is de opdracht ook weer niet. Deze keer gaan we Over de Brug. Wat is er zoal in de ons omgrenzende gebieden te doen of te beleven?

Deze eigengereidheid brengt ons soms op gespannen voet met de vele belanghebbenden die vermeldenswaardige aangelegenheden in hun buurtblad vermeld willen zien. De plaatsruimte is immers beperkt. De redactie moet dan moeilijke oordelen vellen. Hoe urgent zijn de ingezonden berichten? Zijn inkortingen op hun plaats? Welk nadeel is er, als ze pas op 4 februari gepubliceerd worden, in het eerste nummer van 2011?

Vooropgesteld dat er aan de redactionele stukken niet getornd wordt, kan gemakkelijk de indruk ontstaan dat in deze laatste editie eigenbelang prevaleert. De Eilander dient immers ten dienste van de Eilanden te staan. Dat is juist. Maar van een redactie die geheel uit vrijwilligers bestaat, kan nauwelijks verwacht worden dat zij zich niet eens van tijd tot tijd vrijelijk profileert. Het oordeel is aan de lezer.

Voorpagina:

Illustratie: Erik van Ophem
www.erikvanophem.nl

4

7

11

17

De terugkeer	3
De genezing	4
Column Awraham Meijers	5
De weg naar het Oosterdokseiland	7
Exotisch eiland	8
Wienerterein	9
Berichten om bestwil	9
De Kop	11
Uit in de buurt	12
Eilanderwildernis	14
De Plantage Weesperbuurt	15
De Dapperbuurt	16
Huis van de Buurt	17
Wijksteunpunt wonen	19
Eilandenboulevard op de schop	20
Column Ballabona	21
Young Folks	21
Prikbord	23

De Eilander komt tot stand met medewerking van het Wijkcentrum Oostelijke Binnenstad. **OPLAGE:** Jrg. 32, 7.200 exemplaren, huis aan huis. **REDACTIE:** Kester Freriks (gastredacteur), Rob van der Heijden, Geeske Lanting, Maria Makhlof, Saskia Moerbeek, Jan Mey, Awraham Meijers, Mieke de Moor, Henk Pauwels. **FOTOGRAFIE:** Maria Heijdendael, Henry Klootra, Bruno van Moerkerken. *De fotoredactie is niet verantwoordelijk voor aangeleverde foto's van derden.* **HUIS VAN DE BUURT:** Mila Wybenga. **DRUK:** Drukkerij Dijkman. **VORMGEVING:** Slothouwer Producties, Amsterdam. **INFORMATIE:** Kopij: Inzenden per e-mail (Word-bijlage) aan redactie-eilander@projectsinprogress.nl. Per post: brief of CD aan De Eilander, Kleine Wittenburgerstraat 1, 1018 LS Amsterdam. **INLEVERDATUM KOPIJ:** no 1: vr. 14 januari 2011 vóór 14.00 uur (ook betaalde kopij). **ADVERTENTIES:** Inleveren vóór vr. 21 januari 2011, Wijkcentrum Oostelijke Binnenstad t.a.v. Mirjam Berloth, Kleine Wittenburgerstraat 1, 1018 LS Amsterdam, 020 - 622 38 08, e-mail: mirjam@wcob.nl **INTERNET:** www.wcob.nl **BEZORGING:** Voor vragen en klachten kunt u contact opnemen met het Wijkcentrum, tel. 020 - 622 38 08. *De Eilander verschijnt acht keer per jaar.*

De terugkeer

Het was de eerste warme lentedag. Door het raam zag ik dat er grote gaten bruinig gras in het sneeuwdek waren gevallen. Zonlicht, helder als ijs, streek over de huizen in het dorp, het grote smaragdgroene meer daarachter. Ik had nu al heimwee.

Door Rob van der Heijden

Mijn spullen: boeken, een dvd-speler waren verkocht en weggegeven, de rest paste weer in dezelfde rugzak als waarmee ik bijna een jaar geleden hiernaar toe kwam. De taxi reed door de eindeloze leegte naar het vliegveld. Op de radio stond het nieuws aan: John Key op de Pacific Islands Conference, een fietser doodgereden in Hamilton. Een paar uur later zat ik in het vliegtuig naar huis. Naar huis ja, zo noemde ik dat nog steeds. Na een dag vliegen eerst Schiphol, dan Centraal Station Amsterdam en tenslotte liep ik over de Scharrebiërluis terug naar de Eilanden. Het gelijknamige café waar ik met enige regelmaat kwam, lonkte met vriendelijke lampjes. Het was herfst, nat en grijs, een fietser zwoegde met paraplu voor zich uit gestoken tegen de wind in.

Over de brug is het andere. Bij ons in het laagland is het vanouds het water dat scheidt, net als in Nieuw-Zeeland. Het land, dat zelf al een eiland is in de Stille Oceaan, bestaat uit twee grote eilanden: een Noorder- en een Zuidereiland (er zijn nog honderden kleine eilandjes). De verschillen zijn fors, het Zuidereiland is ongerept met hoge bergen en een immens onbewoond fjordengebied en telt slechts een miljoen inwoners. Het Noorderei-

land is iets minder ongerept, heeft de grootste stad van het land plus de hoofdstad en drie miljoen mensen. Er heerst een soms stekelige rivaliteit. Zuideilanders zijn boers, primitief en ouderwets volgens de noorderlingen. Omgekeerd zijn Noordeilanders agressief, gejaagd en bekakt in de ogen van de zuiderlingen.

VAN GEMEENE LANGHTE

Toen Abel Tasman als eerste blanke in december 1642 de bewoners van Nieuw-Zeeland tegenkwam, beschreef hij in zijn journaal hoe ze eruit zagen. "...van gemeene langhte maer groff van stemme ende gebeente, hun coleur tusschen bruijn ende geel, hadden zwart hair recht boven opde cruijne des hoofts vast gebonden in manieren ende fatzoene als de Japannen achter aen 't hoofd doch wel soo langh ende dijck van haire; waerop een groote dijcke witte veder stont". Omdat Tasman en de bewoners elkaar niet konden verstaan, brak er een gevecht uit. Vier bemanningsleden van Tasman werden doodgestoken en -geknuppeld. Tasman doopte de plek "moordenaarsbaai" en verliet het land om nooit meer terug te komen. Ruim drie-en-een-halve eeuw later botert het nog maar matig tussen de blanken en de maori's maar er zit voor-

uitgang in. Er is een maoripartij in de regering die doorgaans sterk conservatieve standpunten uitdraagt, er is een maori televisiezender en maori is een officiële taal in Nieuw-Zeeland. De eigenwaarde van de maori's is stijgend na anderhalve eeuw van onderdrukking.

Leven op een eiland in de Stille Oceaan heeft zo zijn voordelen. Nieuw-Zeelanders hebben het nog echt voor het zeggen in hun land. Ze hebben kernenergie afgezworen en zijn atoomwapenvrij tot ergernis van de Verenigde Staten. Landbouw en toerisme zijn de grootste bronnen van inkomsten in het land. De immens grote schapenbedrijven zijn er nog, maar daarnaast zie je de afgelopen jaren steeds meer wijngaarden. Ook fruit wordt een belangrijk exportartikel. Bij veel jonge mensen zie je een sterke drang om zelfvoorzienend te zijn met energie-neutrale middelen. Hun blik is gericht op de toekomst. De keerzijde van die afzondering is er ook: economische achterstand ten opzichte van Australië, vertrek van hoogopgeleide inwoners naar het buitenland. Het mooiste van een eiland vind ik de alom aanwezige kustlijn, in Nieuw-Zeeland is ie meestal leeg op de zeehonden en vogels na. De heuvels brokkelen er langzaam af in zee.

De genezing

Ik had nog maar net de overzijde van het water bereikt, of de sneeuw begon in grote vlokken neer te dwarrelen. Graag had ik dat als een veeg voorteken beschouwd en een goede reden om van mijn moedige voornemen toch maar af te zien. Maar er was om zo te zeggen geen weg terug.

Door Jan Mey

Het was niet uit vrije wil dat ik de brug over was gestoken. Een paar dagen eerder had mijn geneesheer het lijvige dossier dat hij van mijn zielenroerselen had aangelegd, weer eens doorgebladerd. “Dus het wandelen door dat archipelletje lukt de laatste tijd wel aardig,” had hij tenslotte vastgesteld. Dat had een waarschuwing moeten zijn. Tot nu toe hadden we mijn woonomgeving altijd omschreven als de Archipel. Na jaren de deur niet uit geweest te zijn, waren de immer langere wandelingen door het eilandrijk als heldenfeiten aan te merken. “Het wordt tijd om eens wat verder uit te vliegen,” vervolgde hij. Even vreesde ik dat hij een buitenlandse reis bedoelde, mij wilde overhalen de verschrikkingen van een vliegtuig te doorstaan. Maar dat viel mee. In het kader van voortschrijdende genezing, moest de horizon weer verlegd worden, zij het niet te ver. Met andere woorden, ik moest maar eens een van die bruggen naar gene zijde oversteken.

Na dagenlang gedraald te hebben, raapte ik de moed bijeen en begaf me onlangs naar een overkant. Misschien omdat er een soort van uitkijktoren stond die

me de broze illusie van veiligheid gaf, koos ik de Kortjewantsbrug. Zoals gezegd, toen begon het hevig te sneeuwen. Ik besloot linksaf te slaan, om het uitzicht op mijn vertrouwde contreien niet te verliezen. Veel vorderingen had ik nog niet gemaakt toen ik een vrouw met opgestoken paraplu naast een tractor zag staan, alsof ze de weg kwijt was. Wat een vrouw met dit weer op een tractor in de stad deed, was me een raadsel en ook dat leek me geen goed teken. Ze toonde zich opgelucht toen ze mij ontwaarde en kwam op mij af. Nu merkte ik op dat ze een wandelstok gebruikte. Het was een deftig geklede oude dame, met een zorgvuldig gepermanent kapsel, zilvergrijs. Ze droeg een bril waarvan het montuur aan de bovenzijde omhoog krulde, als hoorntjes. Het kwam me voor dat ze uit een ander tijdperk gekomen was.

RAPENBURG

De dame vroeg me de weg naar het Rapenburg. Ofschoon ze vloeiend Nederlands sprak, had ze een accent dat ik niet terstond thuis kon brengen. Haar vraag bracht me in paniek. Ik was hier sinds mensenheugenis niet meer geweest, en al

na mijn eerste schreden werd mij de weg gevraagd. Het kon geen toeval zijn. In verwarring keek ik om me heen en tot mijn onuitsprekelijke geluk zag ik door de sneeuwvlokken heen een straatbord met het opschrift Rapenburgerplein. We moesten dus in de buurt zijn. Ik stelde haar voor het te vragen in de nabijgelegen likeurstokerij, waar sobere kerstverlichting gloeide achter rustieke ruitjes. Het was niet nodig om naar binnen te gaan, want meteen om de hoek van het pleintje lag zowaar Rapenburg. In plaats van verheugd te zijn keek ze misprijzend voor zich uit en schudde tenslotte haar hoofd.

“Dit kan Rapenburg niet zijn.” Grappig hoe ze Rapenburg uitsprak. Ik wees op het niet mis te verstane blauwe bord aan de gevel. “Impossible,” zei ze gedecideerd. “Ik heb hier als kind gewoond, het was een hele lange straat met mooie oude huizen.” Inderdaad viel er aan Rapenburg niet veel te bewonderen. Verderop waren langzaam bewegende rode en witte lichtverschijnselen achter het sneeuwgordijn te zien. “Op welk nummer wilt u zijn?” informeerde ik. Het bleek nummer 73 te zijn. Tot mijn eigen verbazing op-

Adieu 2010

En weer, zo zegt de kalender, is een jaar bijna voorbij.

Tjonge, ik begon net een beetje te wennen en nu is het eind alweer in zicht. De afschuwelijke geur van vuurwerkgeweld van het afgelopen oudejaar dendert nog door mijn neus, de smaak van paaseitjes en pinksterbrood proef ik nog als de dag van gisteren en hups; speculaas, gevolgd door kerstkrans en oliebol, dient zich alweer aan. Voor mij duurt het langer dan de gemiddelde *homo sapiens* om aan veranderde tijdsituaties te wennen, eega is mijn maatstaf. De zogenoemde *jetlag* bijvoorbeeld, slaat bij mij harder toe dan bij mijn geliefde Maatstaf. Wanneer zij weer lang en breed in het gangbare tijdsritme meedeint, banjer ik 's nachts door onze woning. Overdag val ik achter mijn laptop pardoes in slaap. Niet omdat mijn teksten slaapverwekkend zijn (hoe komt u er bij!) maar omdat plots de gedachte opkomt dat het nu in New York nacht is en ik daar eergisteren om deze tijd sliep. Of dat het in Vancouver dag is en ik derhalve niet voor nachtrust in aanmerking kom, want drie dagen geleden zat ik daar in de middagzon op een terrasje om deze tijd. Kortom, het duurt soms een week eer ik gewend ben aan de tijdmores van onze West-Europese lengtegraad. Gaat de tijd oncontroleerbaar snel of langzaam binnen mijn beleven? Wil ik misschien 'mijn' Tijd & Uur langer vasthouden? Waarom sla ik herinneringen op en laat het irrelevante uur niet voorbij gaan. Is het essentieel dat het bezoek aan een museum in bijvoorbeeld Seattle via mijn polshorloge moet worden teruggeroepen? Waarom de tijd niet laten verdampen zodat slechts beelden resteren van een pittoresk stadje, indrukwekkend vergezicht, of besneeuwde bergtoppen, losgeweekt van Tijd & Uur.

De paradox van tijd houdt mij bezig zo rond de jaarwisseling. De tijd gaat maar door, haalt mij soms in. En ik, wat is mijn positie in deze? De Britse dichter Henry Dobson begreep het beter: "De tijd gaat voorbij, zegt u? Oh, nee! Helaas; de tijd blijft, maar wij gaan voorbij".

Onder het zelfde overgangseuvel ga ik gebukt tijdens de omslag van zomer- naar wintertijd en andersom; mijn wekker loopt keurig om vijf voor zeven 's ochtends af. Maar een paar minuten daarvoor word ik gewekt door de in mijn brein verankerde biologische klok. Dagelijks – dus ook de weekenden, algemeen erkende christelijke feestdagen, Patatoe en Suikerfeest – word ik op dat tijdstip wakker. Op zondag uitslapen is er aldus niet bij. Na de halfjaarlijkse wisseling van de klok een uur vooruit, dan wel terug, ben ik na een paar dagen gewend en word weer rond zeven uur wakker. Voor mij overigens de mooiste tijd om te werken, want zonder afleiding van telefoon, internet en dat soort (meestal) prettige dingen.

Grappig is dat elke ochtend – dus ook de weekenden, algemeen erkende christelijke feestdagen, Patatatoe en Suikerfeest – om half tien een duivenpaartje in de boom achter onze woning neerstrijkt. Na wisseling van zomer- en wintertijd hebben ze zich snel aan door mensen vastgestelde tijden aangepast. Mogelijk weet gewaardeerd vogelkenner Kester Freriks de oorzaak van hun gevleugeld bioritme?

Als ik de balans opmaak over het nagenoeg voorbijge jaar, dan is in onze wijken niet zo veel veranderd. Ondanks de levensgrote foto's van *Wij, de Wijk* wordt nog steeds nauwelijks of niet gegroet en bij Grootgrutter naast de Oosterkerk staan nog steeds schaamteloos op en langs het trottoir kisten en kratten opgestapeld, die de entree van Wittenburg danig verpesten. Maar het kan erger; de redactie van de Eilander kreeg een vertrouwelijk stuk in handen met het plan voor een nieuw tracé van de Piet Hein-tunnel naar de binnenstad via Funen en Oostelijke Eilanden. Daarover in de volgende editie van dit blad meer. Een goed en inspirerend 2011.

Awraham.meijers@hetnet.nl

Foto: Henry Klooststra

perde ik een eindje met haar mee te lopen.

Verder dan een kleine buurtsuper kwamen we niet. Rapenburg eindigde aan een snelweg, waar het massieve verkeer min of meer was vastgelopen, vermoedelijk vanwege de weersomstandigheden. "Oh my god," hoorde ik haar onder de besneeuwde paraplu prevelen, "welke idiot heeft dit gedaan?" Het was duidelijk dat haar ouderlijk huis niet meer bestond.

In de warmte van de likeurstokerij, nippend van een gekleurd drankje bekwam ze weer een beetje van haar ontzetting. We kwamen meer over elkaar te weten. Ze was 72 jaar oud, geboren en getogen op Rapenburg, midden in de Jodenbuurt, hoewel haar ouders zelf niet joods waren. Aan de oorlog had ze weinig herinneringen, behalve dan dat het steeds stiller in de buurt werd, en vriendinnetjes van de een op de andere dag vertrokken waren. In 1950 was ze met haar ouders naar Canada geëmigreerd. Eigenlijk ook van de een op de andere dag. En nu was ze terug om herinneringen op te halen. Ze had zich de moeite kunnen besparen.

Ze dronk haar glaasje leeg en stond op. Bij het afrekenen gaf ze me een visitekaartje. *Mary Vanderplas* stond er op. En een adres in Winnipeg. Ze zou het leuk vinden als ik haar eens kwam bezoeken.

Buiten gekomen overzag ze nog eens met een zucht Rapenburg. Of wat daar van over was. "You know" zei ze, "Rotterdam hebben ze gebombardeerd in de oorlog. Deze stad heeft zichzelf gebombardeerd in vredetijd." Ze verdween in de sneeuw met haar paraplu en wandelstok. En als ik haar kaartje niet in mijn jaszak had gevoeld, zou ik gezworen hebben dat ik alles gedroomd had.

Overmand door een nooit eerder ervaren overmoed keerde ik huiswaarts. Ik had mijn veilige archipel verlaten, had een ontroerende ontmoeting gehad in een gebombardeerde stad, en ik had een uitnodiging ontvangen voor een weerzien in Winnipeg. Achteromkijkend zag ik mijn donkere voetstappen in de sneeuw, een spoor naar het verleden. Voor mij lag een ongerepte witte toekomst. Ik besloot de volgende dag mijn behandelend arts te bellen. Ik was genezen.

De weg naar het Oosterdokseiland

Uitgerekend op de dag waarop ik besloot om eens een uitstapje te maken naar het Oosterdokseiland aan de andere kant van de Oosterdoksdraaibrug, begon het te sneeuwen en niet zo'n beetje ook.

Door Saskia Moerbeek

Ik was er niet opgekleed en dook diep in mijn kraag. Zou ik na de brug nu links af, langs het afbraakterrein van het oude Post CS gaan, of beter rechtsaf met een boogje langs de achterkant van het conservatorium, door de bijzondere tochtige Annie M.G. Schmidtstraat, en dan voor de bibliotheek langs?

Ik twijfelde niet of ik zou daar, weer of geen weer, de dagelijks drom voetgangers en fietsers aantreffen die zich sinds enige tijd over de tijdelijke steiger spoeden. Het zijn er telkens zo veel dat je je af vraagt of het echt mogelijk is dat een bibliotheek en een conservatorium zoveel publiek op de been brengen, en niet één keer, maar elke dag, opnieuw.

Terwijl ik nog liep te twijfelen over de juiste route was ik al aangekomen op de Oosterdoksdraaibrug. Op de nieuwe brug natuurlijk. Lang geleden had er ook wel een brug gelegen, maar die was heel anders. De resten ervan kun je nog in het water zien liggen. De oude brug zelf heb ik nooit gezien.

ONNEEMBARE VESTING

Terwijl ik daar stond werd ik overspoeld door herinneringen. Ik dacht aan al die jaren dat ik aan de Dijkgracht woonde en dat er van een brug nog geen sprake was. Het toenmalige postkantoor lag als een

donkere en onneembaar verlaten vesting aan de overkant. Er gingen geruchten dat er loketten waren voor zakelijke post, maar die hadden wij als eenvoudige bootbewoners nooit gevonden. Wij vonden dat stuk verlaten weg, dat we via een omweg over de brug van de Piet Heijnkade konden bereiken, maar luguber. Er was een Amsterdamse krul, gefrequentieerd door homo's en er was, maar dan was je alweer in veiliger haven, de drijvende Chinees. Een betoverend lichtorgel dat totaal verdwaald leek in deze stille betonnen omgeving. Maar ja, dat was lang geleden, in de tijd dat we nog studenten waren en toen Kees nog leefde.

BRUG DEFECT

Nu zijn het andere tijden, met nieuwe belevenissen. Van de zomer bijvoorbeeld wilden mijn nieuwe verloofde en ik met onze zeilboot via het Oosterdok naar het IJ varen. Deze vaarroute is overdag niet te bevaren met staande mast, want de spoorbrug over het Oosterdok draait alleen 's nachts. We hadden ons keurig van te voren per mobiele telefoon aangemeld en waren al drie keer teruggebeld door diverse brugwachters, die wilden weten of we echt door de brug wilden en of er nog meer bruggen open moesten. Om half twee 's nachts zou het gebeuren. We bel-

den nog een keer met onze bruggenvrienden en voeren uit. We zagen de draaibrug langzaam open draaien en ook de spoorbrug steeg in al zijn majestueuze grootte open, maar het licht ging niet op groen. Na een heleboel rondjes over het Oosterdok bereikte ons het bericht dat de verkeersbrug in de Piet Heijnkade om technische redenen niet open wilde, assistentie was gevraagd. We bonden ons schip vast aan een geel-zwarte boei ter hoogte van het Nemo en wachtten op wat komen ging. Na een uur belden we maar weer eens. Nee er was nog geen zicht op herstel. We besloten terug te keren naar ons plekje op de Dijkgracht, om daar wat te slapen. Twee uur later ging de telefoon, ze gingen het opnieuw proberen. We startten de motor en voeren richting draaibrug. De brug draaide open, de spoorbrug ging ophoog en jawel ook de verkeersbrug werkte mee. Onder aanmoediging van de brugwachter, voeren we het IJ op en begonnen aan de eerste dag van onze, vijf weken lange zomervakantie.

Terwijl ik zo aan de brugleuning stond te mijmeren werd de sneeuw bui steeds heftiger. Ik besloot op mij schreden terug te keren en lekker bij de houtkachel te gaan zitten. Mijn uitstapje had ik immers al gehad?

Exotische Kerstwandeling

Omdat we het als Eilander-redactie eens waren dat we voor dit kerstnummer de wijk zouden verlaten, stap ik de laatste dag van november manmoedig richting Javastraat, één van mijn favoriete winkelstraten.

Door Awraham Meijers

Via het Ezelsbruggetje – ik heb een ezelsbruggetje bedacht om die naam te onthouden – gaat het richting molen De Gooyer, dat schitterende monument. Op een mooie zomeravond zaten we daar met vrienden op een terrasje genietend van de bootjes op de vaart, toen C. vertelde dat deze zogenoemde stellingmolen het laatste overgeleverde exemplaar was van de stellingmolens die tussen de 17de en eind 19de eeuw de bolwerken van de Buitengracht domineerden. Maar helaas, ruim honderd jaar geleden liepen er in onze gemeente ook ambtelijke malloten rond die op kosten van de gemeenschap leuke dingetjes bedachten en werden al deze korenmolens gesloopt, behalve dus De Gooyer. Want ambtelijke molens malen snel als iets om valt te hakken.

In gedachten die niets met de naderende kerst van doen hebben vervolg ik mijn weg richting Pontanusstraat en bedenken wat de huidige ambtenaren nog voor fratsen kunnen bedenken om wat van (historische) waarde is tegen de grond te meppen. De Gooyer misschien? Ha, lijkt mij een briljant idee van die creatieve slopers op het Stadhuis. Waar ooit die verdraaide molen de boel in de weg stond zal een pracht flatgebouw verrijzen met net als op Funen oergezellig winkeltjes. Toch?

De dynamiek van de wereldstad samengebond op de Oostelijke Eilanden. De meest stupide uitdrukking qua ongein die ik dit jaar nog in mijn column heb gebruikt en waar ik nog steeds rillingen van krijg, luidt: *'Het begrip sociale verandering staat voor veelvormige en ongelijksortige dynamiek'*. William Shakespeare draait zich in zijn graf om. Dus hoera, een flatgebouw op de plek van De Gooyer met als resultaat overdonderende dynamiek en niet te vergeten een géweldig uitzicht op de plek waar ooit de Oosterkerk stond en nu een troosteloze bouwput gaapt, die al zo lang geleden was gedolven dat zelfs het achterkleinkind van Rinus de bloemenman zich niet meer kan herinneren waarom en wie dat gat had besteld.

TUSSENKOP

Al mijmerend sla ik links af, loop onder de deprimerende spoortunnel door en voilá; daar is de Javastraat. Jammer dat het eerste beste pand is bezet door Grootgrutter (kunnen er geen AH-vrije zones worden gecreëerd?) maar ik doe of ik het niet zie. Kerstsfeer in een straat waar het overgrote deel van de middenstand afkomstig is uit landen waar kerst geen nationaal gebeuren betekent. Een straat, een buurt, waar Nederlands niet de voertaal is. Het is een beetje onwennig. Toch

voel ik mij hier thuis, waarschijnlijk omdat ik bijna vijf jaar in het Midden-Oosten heb gewoond en rond kerst naar de *souq* ging voor inkoop.

Omdat het guur weer is en de stormachtige wind niet gezond is voor nette mensen, duik ik een levensmiddelenzaak in waarvan de eigenaar uit Marrakech komt. Glanzende bijna rode mandarijnen met steeltje en kleine blaadjes verleiden me ogenblikkelijk. Ik weeg een kilo roodwangige vruchtjes. De niet-vriendelijke winkelier blaft mij iets toe. Marokkaans is de voertaal, ik ben de enige autochtoon. Verderop is de winkel van Genco, maar voordat ik daar mijn inkoop ga doen, loop ik eerst naar Serail, de bakkerswinkel met het lekkerste Turks fruit. Hoor ik mijn buik 'help' roepen? Stil joh, ik beloof je dat je het in januari minder druk hebt. Niet zeuren over cholesterol, brutaaltje. Met een volle zak vol lekkers en Turks brood loop ik naar Genco, het paradijs voor gastronomen die iets anders op tafel willen dan kerstkalkoen. Artijsjokken, linzen, aubergines, olijven, puree van tamme kastanjes... Ik voel me weer in exotische sferen wegzweven en ben gelukkig.

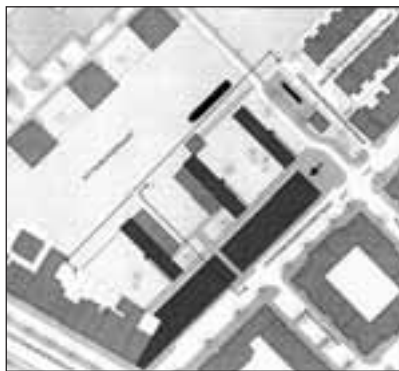
Drie kwartier later zeul ik terug over het Ezelsbruggetje dat ik beschouw als een brug tussen twee culturen.

Plan Wiener voldoet niet meer

Sinds de jaren negentig ligt er een plan voor het Wienerterrein op Oostenburg. De uitvoering ervan werd alsmaar uitgesteld. De woningmarkt is te moeilijk, de maatschappelijke weerstand te groot, het plan is te duur waren enkele van de genoemde redenen.

Wiener is sinds 2003 een gemeentelijk monument. In een door stadsvernieuwing veranderde omgeving geldt dit kleine fabriekscomplex namelijk als een waardevolle herinnering aan kleinschalige industriële bedrijvigheid.

Maar het Wienercomplex raakt in verval. Soms klinkt er bij nacht en ontij lawaai en brandt de verlichting. Wat gebeurt er toch? Eerder dit jaar hoorden omwonenden een half uur hevige herrie

vanuit een van de hallen. Insluipers bleken een pneumatische tegel-aanstamper in beweging te hebben gezet.

Wiener is eigendom van Heijmans Vastgoed B.V. In afwachting van de ontwikkelingen heeft Heijmans drie knalgele kantoor containers geplaatst voor de huisvesting van personeel. Een paar van de fabriekshallen herbergen machines en bestratingmateriaal. Een van de loodsen wordt verhuurd aan een interieurbouwer die ook schepen betimmerd.

Indertijd heeft Heijmans in overleg

met het stadsdeel een plan laten maken door de Italiaanse architect Grassi. Hij tekende een woonblok langs de Oostenburgvoorstraat, een paar blokken loodrecht op het water, en een insteekhaventje. De buurt mocht zich niet uitspreken over de plannen. Het Eilandenoeverleg had ideeën voor een goedkope supermarkt maar die zijn steeds afgehouden door het stadsdeel en door Heijmans.

Veel buurtbewoners vonden het doodzonde dat twaalf platanen en een kastanjeboom van de huidige parkeerplaats moesten wijken voor de bebouwing. Dit probleem lijkt zich nu vanzelf op te lossen want de bomen staan op gemeentegrond en Heijmans wil zich terugtrekken op eigen terrein. Het Eilandenoeverleg is verheugd over deze ontwikkeling.

In reactie op het bestemmingsplan Oostelijke Eilanden heeft het Eilandenoeverleg deze zomer gepleit voor wijzigingen in de voorstellen. Heijmans en het stadsdeel Centrum hebben intussen geconcludeerd dat het oorspronkelijke plan financieel niet haalbaar is. De huidige marktomstandigheden hebben hieraan bijgedragen. "In het plan Wiener zaten bijvoorbeeld geen balkons. Hier zal in het toekomstige plan meer rekening mee worden gehouden," zegt projectontwikkelaar Menno Molenaar van Heijmans.

IDEËN

Op de Amsterdamse Housewarming Beurs in oktober heeft Heijmans de site www.wienerenco.nl gelanceerd. Heijmans vraagt omwonenden, potentiële kopers, huurders en anderszins geïnteresseerden zich daar te melden. Heijmans zal hen binnenkort een enquête sturen. Alle ideeën zijn welkom: over het soort woningen, de openbare ruimte, bouwhoogte, bedrijfsruimte, oevers, een parkeergarage, een insteekhaventje. "Heijmans heeft nog steeds veel vertrouwen in deze locatie. Op zo'n plek in de stad moet en kan gewoon iets goeds komen," aldus Molenaar.

Meld uw ideeën ook via pim@wcob.nl aan het Eilandenoeverleg. Het Eilandenoeverleg wil zodra de plannen concreter zijn een bijeenkomst beleggen met de projectontwikkelaar.

Middelpunt

Waar de redacteurs dit jaar hun kerst-onderwerp buitengaats zoeken, rees bij uw columnist de vraag waar men zou uitkomen als men de wijk in zou gaan. In het centrum! Tja, maar waar ligt dat? De afdeling onderzoek van de Eilander stelde zich de vraag: wat is een centrum?

Van Dale, het woordenboek, verwijst naar Kentron, Grieks voor verenigingspunt. Voor ambachtslieden het punt waar werking van uitgaat. Voor anatomen is dat het centrum van Broca, in de hersenen. Voor politici een middenpartij. Voor de buurtbewoners is dat bovenal een instelling of plaats van samenkomst.

Honderden wijkbewoners zijn inmiddels geïnterviewd. Het zal u niet verbazen dat de meerderheid de Oosterkerk en de Witte Boei aanwees. Men wees ook richting Oostenburg. Ooit het historisch centrum waar de VOC huisde maar tegenwoordig een onderontwikkeld gebied waar stilstand gemeengoed is geworden. Sommigen zien dit stukje Eilanden tevens als het geografische middelpunt. Niet meneer H. Die heeft er werk van gemaakt en kwam uit op het Markerhuisje, al weer enige tijd een petit restaurant. En inderdaad, wie een kruis trekt over de wijk, van noord naar zuid en van oost naar west, komt daar uit. Althans op het aanpalende waterterras.

Maar er waren ook persoonlijke inzendingen. Zoals die van Lucie, die de waterovergang van de Plantage naar Wittenburg een prachtig punt vindt. Een select gezelschap vindt de leesclub van de Eilanden het middelpunt. Op een bijzondere plaats wordt elke maand wereldse literatuur – alleen vrouwelijke auteurs, want er is genoeg voor meerdere levens – gelezen.

Voor Razikka, elf jaar, is het 'episch centrum' de Wittenburgervaart. Zij verloor daar in augustus haar poesje, dat in alle onschuld te water raakte en helaas niet meer gered kon worden.

Het is te hopen dat zij volgend jaar een andere plaats in de buurt zal vinden.

HGP

De Kop

Het is vooravond, een harde noordwestenwind jaagt een dik grijs wolkendek over de stad. Bij het aanlichten van de straatlantaarns – elke avond van deze decembermaand komt Jonathan de rode lantaarns met waxinelichtjes aansteken – ga ik op pad.

Door Henk Pauwels

Via de Ezeltjesbrug naar Wittenburg en Kattenburg. Na vijf minuten ben ik op het Kattenburgerplein. Ik sta stil bij het beeld 'Sailing Man'. Aan de voet een poëtische tekst van de 'Seafaring man' met onderaan de naam van Marco Polo, 'The World Wandering Bard'. Wandering is dolend, maar ik heb een doel en sla de hoek om, de Kattenburgerstraat in. Er is geen straat in Amsterdam die in dit jaargetijde troostelozer is dan deze. Geflankeerd door een grijze batterij anonieme flats aan een kant, het bastion van de Marinekazerne aan de overkant. Twee wallen met aan het einde van de straat de *Mariniersbrug*, stalen grensovergang van de wijk. Onder de spoorbrug en Pakhuis de Zwijger door de brug op. Voor de architectuur liefhebber de toegang naar wooncultuur, voor omwonenden een grande dame die bij zwaar wegverkeer haar masieve heupen laat kreunen.

Aan de linkerkant duikt de kop van het Java-eiland op. Een open vlakte waarvan de bestemming onduidelijk is. Onderaan de brug sla ik linksaf. Met de wind pal in het gezicht ben ik na een paar honderd meter op de kop. Schuimkoppen op de golven, komen en gaan. Bij steigerpaal 160 staat De Zeeman. Zijn bijnaam is Joop Hoorn, naar een bootsman die bij de Stoomboot Maatschappij Nederland werkte. Hij draagt een zuidwester en tuurt over het IJ. Hij wacht op 'de thuis-

komst' van zeelieden die nooit meer terugkeerden naar de Amsterdamse haven en omkwamen in de Tweede Wereldoorlog. Op de dodenherdenking van 4 mei 1950 werd het beeld van Pieter Starreveld onthuld.

Maar deze plek is meer, zoals al tien jaar geleden verwoord in het Felix Merites, een belangrijke haven van vrije gedachten. Want De Kop verenigt een aantal 'tegenstellingen' in zich: je bent in het centrum van het Y, vlakbij het CS, en toch op een stille plek, te midden van water en land, tussen Noord en Zuid. Een grootse ruimte, wolken en water, kades en gebouwen en de dynamiek van verkeersstromen. Dat roept ook een grensgevoel op, een begin en een eind.

KOSMOPOLITISCH

Dit leverde ideeën op, zoals: een museum voor de rechten van de mens, een kosmopolitische instelling van de stad. Het heden en ons (koloniaal maritiem) verleden zouden hierin verenigd kunnen worden. Een ander idee was een cultureel centrum om Amsterdam vanuit de weidsheid te kunnen ontdekken.

Bijzonder was het voorstel, er een rouwcentrum – geen begraafplaats – te vestigen. Een plek om onze doden op te baren en afscheid van hen te nemen. Dankzij de oost-west as van de Kop – zo staat beschreven – kunnen transparante

daken en muren van de aula de opkomende en ondergaande zon binnenlaten. De natuur geeft hiermee een extra dimensie aan het afscheid. Het geeft schoonheid en troost. De Kop kan door haar vorm en ligging een overgangsgedebied worden van het leven als een 'passage', een reis in ruimte en tijd. Dit centrum met aula en omringend water brengt de overledenen terug in de stad.

Als ik omhoog kijk naar het gezicht van de zeeman lijkt het alsof er instemmend geknikt wordt.

UIT IN DE BUURT

OOSTERKERK

MUZIEK

Vrijdag 17 december 2010. 20.00 uur kerstconcert Muziekgezelschap Wittenburg. Kerstconcert door Muziekgezelschap Wittenburg o.l.v. Anne Jans in samenwerking met Eilandenkoor en de Zingende Boei.

Zondag 19 december 2010. 12.00 uur. Kerstconcert door Kinderorkest Kabam en anderen o.l.v. Shon Kranen.

Concerten in de Oosterkerk zijn, indien niet anders vermeld, gratis toegankelijk. Een vrijwillige bijdrage wordt zeer op prijs gesteld.

Bereikbaarheid: vanaf Centraal Station met bus 22, richting Indische buurt of bus 43, richting Borneo-eiland, halte Wittenburgergracht.

■ www.oosterkerk-amsterdam.nl ■

HOLLANDSCHE SCHOUWBURG

EXPOSITIES EN LEZINGEN

Zondag 9 jan 2011 Door o.a. Jaïr Stranders, met teksten van Loek Zonneveld. Interviews en reportages door Barbaren & co, een groep toneelspelers en theatermakers die op een theatrale manier oude geschriften en documentaires tot leven brengen.

Zondag 23 jan 2011 In het kader van de Holocaust Memorial Week geeft Paul Glaser een lezing over zijn pas verschenen boek Tante Roosje.

■ **Plantage Middenlaan 24, 1018 DE Amsterdam. tel 5310340** ■

SOOP

MUZIEK

Donderdag 9 december om 16.30 uur: SOOP-SALON "Das Leben ist ein Traum". Mezzosopraan Eveline Juten, begeleid door pianist Henk Dekker, zingt liederen over vergankelijkheid en meer uit de Weense, Duitse, Italiaanse en Nederlandse klassieke tijd van o.a. Mozart, Beethoven en Paisiello. Na afloop is er tijd om na te praten bij een glaasje van het een of ander.

Donderdag 13 januari 16.30 uur: SOOP-SALON Pianiste Joke Muller speelt het programma waarmee zij in februari in de Boekmanzaal optreedt: de pianosonate KV 333 van Mozart en Images van Debussy. Ook zal zij een toelichting geven bij de muziek.

EXPOSITIES

Tot en met woensdag 2 februari op werkdagen van 11.00 - 17.00 uur Vera Jongejan's expositie "Een soort van geluk" te zien in de Gelaghkamer.

EXTRA SOOP

Zondag 26 december: SOOP KERSTINLOOP. Vanaf 14.00 uur staan de deuren

open voor de traditionele kerstinloop. Een middag vol sfeer, gezelligheid en lekker eten.

Donderdag 30 december 17.30 uur: OUDEJAARSBUURTBORREL In samenwerking met de Plantage-Weesperbuurtvereniging en de Vrienden van de Plantage.

Donderdag 27 januari 17.30 uur: MAANDELIJKE BUURTBORREL In samenwerking met de Plantage-Weesperbuurtvereniging en de Vrienden van de Plantage.

■ **Nieuwe Kerkstraat 124; tel. 4223152; www.soopnet.nl** ■

CULTUUR IN DE MIDDAG

ST.JACOB EN DR.SARPHATHUIS

MUZIEK

Zondag 19 december 14.00-16.00 Concert Atrium Dr. Sarphathuis

Zondag 26 december 14.00-16.00 Kerstsamenzang Grote zaal Sint Jacob

EXTRA

Woensdag 15 december, 13.30 -16.00 uur. Kerstmarkt. Sarphathuis

Donderdag 16 december, 10.00 -15.00 uur. Kerstmarkt Grote zaal St. Jacob:

NB. Bent u slecht ter been of vindt u het fijn dat iemand u vergezelt? Neem dan contact met ons op. Wij regelen gratis vervoer en begeleiding, als u dat wenst. Bel hiervoor *uiterlijk 5 dagen* voor de voorstelling. *Mobiel: 06 411 95 603.* Toegang gratis. 'Cultuur in de middag' is een samenwerkingsproject van Huis in de Buurt, Dr. Sarphathuis en St. Jacob. Programma en locatie: www.amsta.nl/ www.osiragroep.nl/ www.wcob.nl

■ **Sint Jacob, Plantage Middenlaan 52, Dr. Sarphathuis, Roeterstraat 2** ■

AMSTERDAM JOODS HISTORISCH MUSEUM

EXPOSITIES

29 november 2010 t/m 8 mei 2011. Wie niet weg is, is gezien Het JHM organiseert een grote multimediale expositie over joods Nederland na de Tweede Wereldoorlog. Met o.a. persoonlijke objecten, interviews, filmmateriaal, schilderijen, en foto's. Tevens een de tentoonstelling Jong & Joods. In het kader van de tentoonstelling 'Wie niet weg is, is gezien' hebben negen joodse jongeren verbeeld wat joods-zijn in Nederland in deze tijd voor hen betekent. Openingstijden: Elke dag van 11.00 tot 17.00 uur.

■ **Nieuwe Amstelstraat 1 1011 PL Amsterdam tel. 5310310** ■

VERZETSMUSEUM

EXPOSITIES

4 september 2010 t/m 17 april 2011. Tentoonstelling en website over het vergeten verhaal van Wally van Hall. Wally van Hall gaf tijdens de Tweede Wereldoorlog leiding aan een ondergrondse bank: het Nationaal Steunfonds (NSF). Deze geheime bank financierde aanvankelijk uitkeringen aan gezinnen van zeelieden - onder de veelzeggende naam Zeemanspot - maar in de loop van 1943 groeide het NSF uit tot bankier van het verzet. Samen met zijn broer Gijs, de latere burgemeester van Amsterdam, en met de hulp van honderden mede-

werkers slaagde Walraven van Hall/NSF erin ruim 83 miljoen gulden te verzamelen waarmee talloze verzetsactiviteiten werden gefinancierd. De tentoonstelling is te zien van

■ **Plantage Kerklaan 61, tel. 6202535, www.verzetsmuseum.org** ■

PORTUGESE SYNAGOGE

MUZIEK

Concerten bij Kaarslicht. Voor de bezoeker zijn de concerten een bijzondere ervaring: men kan genieten van een verrassend muzikaal programma. Tijdens de concerten wordt de Esnoga verlicht door bijna 1000 kaarsen! Houdt u rekening met een 17^e eeuwse monument: er is geen electriciteit, geen verwarming en geen watervoorziening (geen wc). Houdt u a.u.b. bij uw bezoek hier rekening mee! Deuren open: 19.00 Aanvang concert: 19.30

Donderdag 20 januari 2011 - Cappella Maria Barbara, orgel, theorb, cello & viol, Henk van Zonneveld, Harjo Neutkens, Bob Smith en Barbara Erdner

Donderdag 17 februari 2011 - Ewelina Nowicka en Milena Piszczorowicz, viool & piano

Donderdag 24 maart 2011 - Celloman, cello & viool Ivan Hussey en Samy Bis-hai.

Toegangsprijs: €12,50 p.p. / €10,00 p.p. 65+ kaart, Museumjaarkaart, Studentenkaart en Stadspas / €7,50 kinderen (t/m 17 jaar) / €7,50 IAmsterdam en HollandPass (toeslag).

■ **Jonas Daniel Meijerplein 7, www.portugesesynagoge.nl** ■

FUNEN CONCERTS ART PRODUCTIONS

MUZIEK

Zondag 26 december 15.00 uur (reserveren aanbevolen) toegang €10,-. Four Fun; Yvonne Kooij - sopraan, Lies Belovics - alt, Jan van Ingen - tenor/bariton, Jos Lahay - bariton/tenor. Dianne Heijstee - piano/fluit. Close Harmony met een vleugje Kerst.

■ **Funenpark 125; www.funenconcerts.nl** ■

't MARKERHUISJE

MUZIEK

Zondag 19 december 2^e concert in 't Markerhuisje, Nicole Philomena en haar kwartet spelen een mix van Portugese fado en hartstochtelijke muziek uit de rest van de wereld. Aanvang: 16.00 uur. Na het concert gezellig blijven eten hoeft niet veel te kosten: Max heeft een speciale aanbieding van stampot van € 10,-. Reserveren via mstreiner@gmail.com

■ **2e Wittenburgerstraat 133, tel. 7749186** ■

DE SCHATTEN VAN JAN EN JOOP

KINDERGALERIE SCHOTS N SCHEEF

De **kinder galerie** is voor unieke kinderkunstfeestjes vanaf 4 personen. De 'kleine' kunstenaars krijgen een doek mee, galerieregels en het gekozen thema. Deelnemende kunstenaars zijn in de leeftijd van 4 t/m 11 jaar. Alle, tijdens het kinderkunstfeestje gemaakte kunstwerken, worden vervolgens tegelijkertijd ingeleverd bij de Kinder galerie. Na inlevering worden de kunstwerken, voor de duur van 1 maand, geëxposeerd in Kinder galerie 'Schots N Scheef'. Wil je een kinderkunstfeestje organiseren? Dit geschiedt volgens inschrijving en kost 7,50 euro p.p. De jarige doet gratis mee en mag het thema kiezen! Informeer tijdig of de Kinder galerie beschikbaar is.

EXPOSITIE

Foto-Overzicht: Indien er geen expositie van een kinderkunst-feestje plaatsvindt, vindt u in het souterrain bij De Schatten van Jan en Joop aan de hand van diverse foto's, een impressie van de historie van de Oostelijke Eilanden. Het foto-overzicht is gratis toegankelijk. Loop eens binnen, beleef de sfeer van nu, bewonder de buurt van toen. Openingstijden: di. en wo. 10.00 - 16.30 uur, do. t/m zat. 10.00 - 17.30 uur

■ **Czaar Peterstraat 143, www.deschattenvanjanenjoop.nl** ■

ZUIDHAL VIERWINDENHUIS

MUZIEK

Zondag 19 december 15.00 uur. Nacht und Träume. Kees Arntzen (gitaar) en Eveline Juten (zang). De toegang is altijd gratis. Vrijwillige bijdrage na afloop. Windroosplein (geen huisnr.). Ingang via binnentuin Vierwindenhuis.

■ **www.zuidhal.vierwindenhuis.nl**

Raadpleeg voor gedetailleerde informatie ook

WWW.PLANTAGEAANHETWATER.NL

DEZE AGENDA KAN ALLEEN MAAR WORDEN SAMENGESTELD OP GROND VAN AANGELEVERDE INFORMATIE IN WORD - STANDAARD Times New Roman 12 punt - AAN: deben@chello.nl.

DE DEADLINE VOOR HET VOLGENDE NUMMER IS 21 januari 2011 Graag uw informatie op tijd mailen!

ZIEN

Concerten in de Portugese synagoge

Het bezoeken van de komende concerten in de Portugese synagoge is een uitstekende gelegenheid dit indrukwekkende monument van binnen te zien en te beleven. Ook al is de geschiedenis bekend, in zeer kort bestek wordt dat hier weergegeven.

In 1492 worden de joden gedwongen Spanje te verlaten; velen van hen vluchten naar Portugal maar worden daar vanaf 1496 gedwongen zich te laten dopen. Ruim 100 jaar later komen nakomelingen van de slachtoffers van de inquisitie die weer als joden willen leven naar Amsterdam. De Nederlanden voeren toen een vrijheidsoorlog tegen Spanje; de benaming 'Portugese Israëlieten' is waarschijnlijk ontstaan om iedere vereenzelving met de Spaanse vijand te voorkomen. De Portugese joden (de Sefardische) zijn van grote betekenis voor de culturele en

economische ontwikkeling van Nederland (en Amsterdam) en nemen ook in de joodse geschiedenis een belangrijke plaats in. Uit de gemeente kwamen rabbijnen, geleerden, denkers, kunstenaars, bankiers, stichters en beheerders van belangrijke internationale handelshuizen.

Het gebouw is ontworpen door Elias Bouman en onder zijn leiding wordt op 17 april 1671 aan de bouw begonnen. Op 2 augustus 1675 wordt de Esnoga feestelijk ingewijd.

De Synagoge is gebouwd op houten palen die in het grondwater staan. Het gebouw wordt omringd door lage bijgebouwen waarin onder andere de wintersynagoge, het secretariaat, het rabbinaat, het mikwe (ritueel bad), kantoren en archiefruimte zijn gevestigd, evenals de wereldberoemde joodse bibliotheek 'Ets Haim'. De banken zijn in de lengterichting geplaatst en de grenenhouten vloer wordt - zoals vroeger in Nederland op houten vloeren gebruikelijk was - nog altijd bestrooid met fijn zand om stof, vocht en vuil van het schoeisel op te nemen en loopgeluiden te dempen.

Eilanderwildernis

Schrijver Kester Freriks ging in heel Nederland op zoek naar wildernissen, ruige gebieden en ongerepte natuur. In zijn boek "Verborgene wildernis. Ruige natuur en kaarten in Nederland" legt hij van zijn fascinerende zoektocht getuigenis af. Zijn er ook ruigtes en wildernissen op de Oostelijke Eilanden te vinden? Met fotograaf Henry Kloostra ging hij op zoek, en deed verrassende ontdekkingen.

Foto: Henry Kloostra

Door Kester Freriks

Twee uitspraken hebben voorgoed onze visie op het Nederlandse landschap bepaald. De eerste is: 'Nederland is door mensenhand gemaakt.' De tweede luidt: 'Er is geen natuur in Nederland.' Beide visies worden klakkeloos overgenomen, telkens weer. Is dat terecht?

Ik ben opgegroeid in Oost-Nederland waar uitgestrekte moerasgebieden liggen. In mijn jeugd was dat gevaarlijk gebied: het was niet ontsloten door wandelpaden, zoals bijna elk natuurterrein dat nu wel is. Je kon er verdwalen; als je niet oppaste kon je erin teloor lopen en zelfs verdrinken. In datzelfde Oost-Nederland doorkruiste ik veelvuldig dichte bossen, indringend en aangrijpend van eenzaamheid en verlatenheid. Dagen en zelfs nachten kon ik in die bossen doorbrengen zonder een mens tegen te komen. 's Nachts ging ik erheen om uilen te bewonderen en naar hun geheimzinnige roep te luisteren.

In die tijd al begon het besef tot me

door te dringen: Nederland is een land met nog volop wilde gebieden. Hoe vaak liep ik niet vast in een wirwar van braamstruiken, in natte weilanden, stuitte ik op ondoordringbare houtwallen? Sinds vele jaren woon ik in Amsterdam en sinds zo'n vijftien jaar op een van de Oostelijke Eilanden, Wittenburg. Amsterdam heb ik ook altijd als een soort wildernis beschouwd, een stadse weliswaar. Toch is het interessant in oude documenten bewijzen tegen te komen dat het gebied van de hedendaagse Wallen in hartje stad vroeger de prachtige karakterisering kreeg 'vande wildernissen Amsterdam'. Een naam als Dollebegijnensteeg bewijst dat nog.

GROENLAND

De Oostelijke Eilanden zijn me van begin af aan dierbaar geweest. In de jaren zeventig, kwam ik hier voor het eerst. Ik herinner me het dichte struikgewas en de donkergroene brandnetelbossen bij de

oude werf Groenland en vooral de ruigtes langs de spoorlijn en langs het water van de Oostelijke Handelskade. Dat is nu allemaal zo goed als verdwenen. Maar er is nog genoeg te ontdekken. We gingen de stalen brug over aan de zuidzijde van het Oostenburgereiland. In de bakstenen kademuren zag ik varens en allerlei plantengroei opkomen. Sinds mijn ontdekkingsreizen door Nederland ben ik wildernisnatuur anders gaan definiëren: alle plekken waar de natuur zelf haar groei-kracht toont. In principe betekent wildernis 'die plaatsen waar de mens de natuur ongemoeid laat'. In de nabijheid van 'onze' Eilanden zijn er genoeg van die plaatsen te vinden. Industrieel erfgoed bijvoorbeeld, zoals rondom de Van Gendtegebouwen, creëert volop wildernis. Zodra de mens zich terugtrekt, grijpt de natuur haar kans. Een juweel van wildernis vonden we, fotograaf Henry Kloostra en ik, in een zijmuur van het kleine ketelhuis op het Oostenburgereiland. De deur

Plantage Weesperbuurt

van een kleine uitbouw stond open. Daarbinnen was een brandkraan gemontereerd. Tal van struiken, waaronder vlin-derstruik en rode beuk, groeiden juist tus- sen de muur en de houten, vervallen kast van de brandkraan. Met kracht hadden de Hollandse struiken de deur openge- wrongen en ze slingerden zich als vol- waardige lianen in en rondom het bouw- werk.

Ook in de smalle borders van de Van Gendt-hallen is er een keur aan wild struikgewas te ontdekken. Het vervult me altijd met verbazing als ik zie hoe sterk groen zich uit de grond wringt en de weg zoekt naar het licht om daar, takken gespreid, bladeren als vlinders geopend, te groeien en tot wasdom te komen. We gingen verder en vonden prachtige, besloten wildernis aan de kop van de Oos- tenburgervaart. Daar liggen ook de volop begroeide, rijke tuinen van de fraaie hui- zen aan de Conradstraat. De bewoners van deze huizen nemen elke dag een gro- te rijkdom aan vogelsoorten in hun tui- nen waar. De grachten die onze Eilanden omsluiten, zoals de Dijksgracht en de Nieuwe Vaart, tellen vele vogels, niet al- leen meerkoeten, meeuwen, zwanen en eenden, ook een bijzondere vogel als de fuut laat zich vaak zien. Ook de Plantage- en Weesperbuurt kent vele wildernissen, en dan bedoel ik niet alleen Artis. Ik kijk altijd vol bewondering naar de bomen achter de Hortus die horizontaal over het water groeien; ik deed daar eens de fan- tastische waarneming van een zeer zeld- zame reigerachtige, de kwak. De dichter K. Schippers is een scherp observator. Twee van zijn uitspraken spelen vaak door mijn hoofd als ik door onze wijken loop. In het gedicht 'Bij Loosdrecht' schrijft hij: 'Als dit land was/ zou ik be- ter kijken.' En ook komt van hem de waarneming: 'Als je goed om je heen kijkt, zie je dat alles kleur is.' Zo kunnen we ook door de Oostelijke Eilanden en de Plantage- en Weesperbuurt rondstrui- nen: wildernissen zien waar je ze niet ver- wacht, goed kijken en dan zien dat je overal het wilde aantreft.

Kester Freriks is auteur van het boek: *Verborgen wildernis. Ruige natuur en kaarten in Nederland*. Uitg. Athenaeum, € 34.90. Zie: www.uitgeverijathenaeum.nl

Juist als ik op een ochtend in december, vlak voor Kerst, bij het Entrepotdok de Nijlpaardenbrug over loop, op weg naar de PlantageWeesperbuurt, begint het te sneeuwen. En niet zo'n klein beetje; langs Artis lopend kan ik de ingang van het Verzetsmuseum bijna niet meer onderscheiden.

Door Henry Kloostera

Een snijdende wind jaagt kleine harde sneeuwvlokken als pijlpunten tegen mijn wangen. Ik duik diep weg in de kraag van mijn jekker. Ik had thuis kunnen blijven; maar ik wil nu eenmaal graag eens weten wat er buiten de Ooste- lijke Eilanden te zien is.

Een buurt met historie, de Plantage Weesper. Zal ik namen kunnen plaatsen bij de gebouwen en plekken die ik pas- seer?

ARTIS: Dick Hillenius, bioloog, dichter. Hij woonde op het Artis-terrein (klap- roosjes, pas in bloei, zo intens rood dat de kleur vloeibaar lijkt, niet houdbaar binnen bloemvormen, zoals geluksge- voel, uitbarstend soms buiten mogelijk- heden).

VERZETSMUSEUM: Hannie Schaft; de fe- bruaristaking; Eddy Hillesum.

WESTERMANPLANTSOEN: monument Kun- stenaarsverzet, voor Gerrit van der Veen (wat doe jij, nu je land wordt getrapt en geknecht...).

SARPHATIUIS: levenskunstenaar Ramses Shaffy sleet hier zijn laatste dagen.

LAU MAZIRELBRUG: verzetsstrijdster, die talloze acties tegen de Duitsers bedacht. **HOLLANDSCHE SCHOUWBURG:** Walter Sü- skind, hield 600 Joodse kinderen uit han- den van de bezetters.

WEESPERSTRAAT: waar in 1936 op num- mer 109 mijn ouders woonden: mijn Groningse vader en mijn Andalusische moeder.

HORTUSPLANTSOEN: bij de Plantage Mui- dergracht: Adriaan Morriën poëzie-ge- denktafel.

WERTHEIMPARK: Jan Wolkers, Nooit meer Auschwitz; maar ook: Joop den Uyl met Liesbeth van Vessem, die hier in 1976 op een bankje bruine boterham- men aten uit bruinpapier zakken.

PLANTAGE PARKLAAN: waar ik eind janua- ri in de strenge winter van 1963, juist bij de Marine afgezwaaid, met mijn plunjebaal vanaf de ijzige halte in de warme tram stapte.

En nu, door een brug over te gaan en de Oostelijke Eilanden en Kadijken achter me te laten, loop ik ineens midden in de historie van Nederland rond. Hoewel in Bergen Noord-Holland geboren, prijs ik me gelukkig al meer dan 50 jaren Am- sterdammer te zijn.

Het sneeuwen gaat nog steeds door. Ouderen schuifelen voorzichtig over straat. Kinderen bekogelen elkaar met sneeuwballen. Ik ga maar weer eens op huis aan.

Op de Plantage Middenlaan, naast de Hollandsche Schouwburg, is een op- stootje. Een oude man met in zijn hand een blindenstok staat op de vensterbank van een raam, minder dan één meter bo- ven de stoep, en dreigt omlaag te sprin- gen. Hulpdiensten die er op af zijn geko- men proberen, verhuld lachend, om hem van zijn voornemen af te brengen; kennelijk willen ze de blinde niet teleur- stellen, en na een tijdje lukt het een on- derhandelaar om de man naar binnen te praten.

Weer terug bij het Entrepotdok-kanaal zie ik twee jonge mensen een invalide vrouw in haar rolstoel de gladde brug over helpen. Ik had thuis kunnen blij- ven... Op de brug kijk ik nog eenmaal om. De PlantageWeesperbuurt, die wee- moedbuurt, het warm-kloppende hart van Nederland.

De Dapperbuurt

Wie Dapperbuurt zegt, zegt Dappermarkt. Ik ga op pad op een frisse, zonnige woensdagmiddag in de herfst. Zet mijn fiets op de Nassaukade en loop de markt op, over een hardstenen plaat in het wegdek met de ingegraveerde tekst: Miguel, 25-12-97 / 27-2-2002.

Door Mieke de Moor

Er is een foto van Miguel bijgeplaatst. Hoe vaak ben ik er overheen gelopen zonder dit monumentje op te merken? Arme Miguel. Nog wel geboren op Eerste Kerstdag. Hij zou nu 13 zijn geworden.

Op de Dappermarkt is vooral heel veel kleding te koop. Duur is het hier niet: voor 5 euro heb je een paar schoenen of een compleet kinderpakje, en een fleecetrui kost maar 3 euro. Een horloge koop je voor 5 euro, een CD voor 1 euro, en een rundvleeskroket kost bij brasserie De Vrolijke Koster slechts 1,75.

Via een zijstraat kijk je op het Tropeninstituut: een heel andere wereld. Maar hier op de markt is het gezellig en gemoeidelijk. Een paar opgevangen uitspraken: "De mensen zijn tegenwoordig hondsbutaal", "Pas op Loes, er zitten spionnen op de markt", "Het kost haast niks maar

wat moet je ermee?" "Lekker kussentje mevrouw, hebt u iets warmes in uw bed." Maar van veel gesprekken versta ik niets want het gehalte bezoekers van buitenlandse oorsprong is hoog.

DE NIEUWE STEK

Aan het eind van de Dappermarkt ligt rechts café-koffiehuis De Nieuwe Stek, een authentieke bruine kroeg met pluchen tafelkleedjes en talloze oude koffiemolens, prenten, beeldjes, kandelaars en andere echte of vermeende antiquiteiten. En door Tante Ansie in kruissteek geborduurde wandversieringen. Op de houten rand van de tussenverdieping lees ik: "Wie niet steelt of erft zal werken tot hij sterft".

Paul, Hans en Fred: de "jongens van De Stek" runnen hier de zaken. Het is er warm en gezellig als bij moeder thuis. Er komen veel marktkooplui een bak koffie halen, maar in het kwartier dat ik er zit treedt ook een moeder binnen met een jongetje dat alleen even wil plassen, een oude dame op pantoffels die een folder brengt, twee keurige echtparen die warme chocolademelk en een broodje bestellen, een oude heer die zijn dagelijkse borrel komt nuttigen.

Paul vertelt dat hij hier op de markt nog nooit echte rotzooi heeft meegeemaakt. "Alles staat vreedzaam naast elkaar: Surinamers, Nederlanders, Turken, Spanjaarden. Het zijn merendeels geen Amsterdammers, ze komen elke dag uit het hele land. Ze helpen elkaar als het no-

dig is, er valt zelden een onaangenaam woord. In de winter komen ze om de beurt zich even warmen hier, de buurman past dan op de stal."

Eenendertig jaar geleden werd De Stek gevestigd. Er is nog een oude foto van het pand met op de winkelruit: "Melkinrichting P.Vlugt". In die tijd is er veel veranderd: langzaamaan kleurden de markt en de buurt van blank naar veelkleurig. Dat leverde geen problemen op. "Alleen hebben Nederlanders toch een andere humor dan mensen met een buitenlandse oorsprong, dat is soms jammer". Ook van invloed op het caféleven is de verlenging van het betaald parkeren tot 21.00 uur; op de traditionele vrijdagse borrelavond zie je mensen alsmaar op hun horloge kijken of er nog een glaasje af kan voordat de parkeertijd om is.

OUDE BOMEN

Maar de Dapperbuurt is ook de Linnaeusstraat (de oostelijke zijde, welteverstaan), met het voormalige Stadsdeelkantoor, voorheen ziekenhuis, nu in verbouw tot hotel, waar tegenover zeven jaar geleden Theo van Gogh werd neergestoken. Grote, statige huizen met ruime voortuinen vol afgefallen blad.

De Wijttenbachstraat was vroeger ook zo'n sjeke straat met grote bomen. De mooie oude huizen staan er grotendeels nog; de boven hun hoofd hangende afbraak is weer even uitgesteld. Geveltuinen nemen de plaats van de bomen in. Drie mooie gevulde zwarte meisjes laten elkaar lachend de tatoeages op hun décolleté zien.

Een keurige 85-jarige dame, rollator, wit haar en zonnebril tegen het scherpe licht, heeft wel wat bezwaren. "Vroeger was het hier een keurig schone wijk. Je leerde van je ouders dat je geen rommel op straat mocht gooien en ik doe het nog altijd niet. Dat zit erin gebeiteld. Nu staan overal containers, maar de mensen gooien hun oude matrassen gewoon op straat. Ze zijn gemakzuchtig en niet goed opgevoed."

Ze is verkoopster geweest bij De Bijenkorf, bij V&D en bij Hunkemöller. Woont nog altijd zelfstandig en leest veel. "Want taal, daar heb ik altijd veel van gehouden."

Het begint te schemeren. Tijd voor een drankje bij de Ponteneur.

Foto: Henry Klooststra

Bakkie doen met het Huis van de Buurt

Elke week is het Huis van de Buurt op straat te vinden, steeds op een andere plek, altijd ergens in de buurt. Signalement: twee dames met een klaptafel, stoelen, koffie en thee. Schuift u aan?

Twee van onze medewerkers, Soemitra Hermelijn en Angelie Weber, gaan wekelijks de buurt in om met bewoners over hun buurt te praten. Onder het

Foto: Naima Chekhchar

Kerstsluiting Wijkcentrum

Van 20 tot en met 31 december is het wijkcentrum gesloten.

Namens alle medewerkers en het bestuur: heel fijne feestdagen en een mooie jaarwisseling!

genot van een heerlijk kopje koffie of thee. Ze bellen aan, nodigen bewoners uit en spreken mensen op straat aan. Iedereen is van harte welkom. Buurtgenoten kunnen zelf vertellen hoe ze hun buurt ervaren en welke wensen en ideeën er leven. Tegelijkertijd komen de burens met elkaar in gesprek.

Soemitra en Angelie nemen af en toe ook andere collega's mee. Bijvoorbeeld een jongerenwerker, de buurtregisseur, iemand van een woningcorporatie, van

Soemitra en Angelie gaan de buurt in .

een zorginstelling of een andere belangstellende. En elke week staan ze ergens anders. Na een tijdje komen ze weer terug om te horen hoe het staat met de onderwerpen die eerder door de bewoners zijn aangedragen. Zo houden ze een vingertje aan de pols, bij u in de buurt. Het Huis van de Buurt wil heel graag weten wat er in uw buurt leeft. Dus ziet u de klaptafel staan, schuif dan gezellig aan.

'Over de Drempel' verbindt buurtgenoten

In een grote stad als Amsterdam is het prettig als mensen een beetje aandacht hebben voor elkaar. Soms zit je goed in je vel; soms niet. Er kan zomaar iets gebeuren wat je onderuit haalt en waardoor je het gevoel hebt er alleen voor te staan. Dan is het fijn als je buurtgenoten hebt die je een steuntje in de rug willen geven.

Begin 2011 start het project 'Over de Drempel'. Het doel is om mensen met weinig of geen contacten te stimuleren er weer op uit te gaan en anderen te ontmoeten. Buurtgenoten, die dit als vrijwilliger willen doen, kunnen hierbij een waardevolle rol spelen. Mensen uit Amsterdam Centrum, Westerpark en Oud West kunnen zich aanmelden. Als deelnemer of als vrijwilliger.

WILT U EEN STEUNTJE IN DE RUG?

Hebt u, bijvoorbeeld door het verlies van een dierbare, een echtscheiding, werkloosheid, ziekte of een handicap, steeds

minder contacten en vindt u dat eigenlijk heel jammer? Wilt u er wel eens op uit en wat meer contact met anderen hebben, maar vindt u het moeilijk om die stap in uw eentje te zetten? Misschien is 'Over de drempel' dan iets voor u. Een vrijwilliger spreekt een paar keer per maand met u af, denkt met u mee over hoe u uw contacten en activiteiten kunt uitbreiden en gaat er daadwerkelijk met u op uit.

U kunt zich aanmelden bij onderstaande medewerkers van CentraM. Een van hen neemt dan contact met u op voor een kennismakingsgesprek. Vervolgens zoeken zij iemand die goed bij u past en die een jaar lang met u optrekt. Het is de bedoeling dat u er na dit jaar, of eerder, weer zelfstandig op uit kunt gaan. Deelname aan het project is gratis.

BENT U DAT STEUNTJE IN DE RUG?

Bent u die persoon, of 'netwerkcoach', die door te praten en samen activiteiten

te ondernemen, uw buurtgenoot kan helpen om zijn/haar netwerk uit te breiden? Bent u geduldig, creatief, kunt u goed luisteren en vindt u het leuk om vanuit de mogelijkheden en wensen van mensen te werken? Dan maken we graag kennis met u.

Het kost u ongeveer een dagdeel per week; afspraken worden uiteraard in overleg gemaakt.

U krijgt eerst een training van enkele dagdelen door de Vrijwilligers-academie volgens de speciaal ontwikkelde methodiek van 'Natuurlijk... een netwerkcoach' van Mezzo. Verder is er iedere maand een bijeenkomst met uw collega-vrijwilligers waar u over uw ervaringen kunt praten.

Aanmeldingen en/of meer informatie Klary Welbedacht, 5573342 of 06-16025976, k.welbedacht@centram.nl
Janneke Doreleijers, 5573345 of 06-43286294, j.doreleijers@centram.nl

Ook in 2011 extra subsidie

De in 2010 door stadsdeel Centrum toegekende subsidie ten behoeve van de intensivering van huurderondersteuning, zal ook in 2011 vervolgd worden. Aanvankelijk stond dit niet in de conceptbegroting van het stadsdeel, maar na een amendement van Groen Links, SP en PvdA, heeft het dagelijks bestuur een positief preadvies gegeven. Eind november beslist de raad definitief.

Leegstand in binnenstad nu aanpakken

Huurdersvereniging Centrum wil dat op korte termijn de leegstand in de Amsterdamse binnenstad serieus wordt aangepakt. Sinds de invoering van de Wet kraken en leegstand op 1 oktober 2010 heeft de gemeente meer mogelijkheden en bevoegdheden om leegstand te

gen te gaan. Om er achter te komen welke woningen op dit moment ten onrechte niet beschikbaar zijn voor bewoning, heeft Huurdersvereniging Centrum op 5 oktober 2010 bij stadsdeel Centrum een voorstel ingediend om onderzoek te laten doen naar leegstand van woningen en panden. Een ander deel van het onderzoek moet zich richten op het aandragen van oplossingen die vrijwel geen geld kosten, om leegstand tegen te gaan. Huurdersvereniging Centrum stelt voor om dit onderzoek te laten uitvoeren door Wijksteunpunt Wonen Centrum, dat een groot netwerk van bewoners en bewonersgroepen heeft in de binnenstad.

Tocht op Wittenburg

Ze had het maar koud nadat er nieuwe ventilatieroosters waren geplaatst. Een gemene tocht trok door haar woning zodra er een windje opstak. De roosters rammelden bovendien en om ze te bedienen had ze een keukentrapje nodig. Dat vond mevrouw Van Es toch wat te gek.

Samen met haar burens schreef ze een brief aan De Key. De roosters werden vervangen, maar de tocht bleef. Na contact met De Key werd een onderzoek ingesteld. Duidelijk werd dat de roosters scheef waren vastgeschroefd en dat ze niet waren afgekit.

Samen met de Bewonerscommissie verzocht mevrouw Van Es De Key niet alleen haar ventilatieroosters maar ook die van haar overwegend oudere burens deugdelijk vast te zetten. Maar helaas, iedere bewoner moest hiervoor zelf een verzoek indienen. Een voorgedrukte brief bood uitkomst en het euvel werd verholpen.

Mevrouw Van Es en haar burens genieten inmiddels weer van een warm huis. Hebt u ook last van tochtende ramen of ventilatieroosters? Neem contact op met De Key (020 6214 333 of info@dekey.nl). Raakt het probleem vervolgens niet opgelost neemt u dan contact op of ga langs bij de Bewonerscommissie Wittenburg (bewonerscommissiewittenburg@gmail.com). Zij behartigt de belangen van huurders van Woonstichting De Key op Wittenburg. De commissie komt op 24 januari om 20.00 uur weer bijeen in de Oosterkerk.

Anneke Paupit

DigiNieuws van WSWonen Centrum

DigiNieuws is de digitale nieuwsbrief van het WSWonen Centrum. DigiNieuws wordt per e-mail verzonden naar beleidsmakers, relaties en belangstellenden en is ook te bekijken via de website. Belangstellenden kunnen zich aanmelden voor deze digitale nieuwsbrief door een e-mail te zenden naar centrum@wswonen.nl.

Bakstenen, eens een muur, een gevel
Beschutting tegen weer en wind
Breekt, brokken vallen, slaan te pletter
Cement vergruist, heeft geen verband
Na honderd jaar gestaan te hebben
Verwordt tot afval, puin en zand

Ach Barst!

Ramen, ruiten, schittering!
Uitzicht, inzicht, soms reflectie
Gerinkel, scherven, een kozijn bezwijkt
Was dit een woning, iemands huis?
Wiens uitzicht breekt hier nu aan stukken
De container wordt gevuld met gruis

Ach Barst!!

Blok 51 moet ook gerenoveerd!
Ja, blok 51 doet ook in deze wereld mee!
Een plan, een architect, een schitterend idee!
Er is een plan A, er is een plan B
Er is...Geen geld.

Ach Barst!!!

Kim Hesper

Een mooi portret voor uzelf of uw geliefden? Op canvas of op papier?

Er is van alles mogelijk! Bel voor meer informatie 020 428 74 43 of mail naar symer@enkeling.nl

Enkeling
www.enkeling.nl

Eilandenboulevard op de schop

In het Werktheater organiseerde het stadsdeel Centrum op 16 november een informatieavond voor bewoners en omwonenden van de Eilandenboulevard (zeg de Kattenburger-Wittenburger- en Oostenburgergracht) over de herinrichting van deze hoofdweg.

Door Mieke de Moor

Stadsdeelvoorzitter Jeanine van Pinxteren legde de plannen voor aan de zaal vol betrokken walbewoners, ondernemers en woonbootbewoners. De bedoeling is de 800 meter lange Eilandenboulevard niet alleen voor hen maar ook voor de rest van de stad en de toeristen

Groene Straatdag 2011

Het is handig om te weten dat de Groene Straatdag volgend jaar op 14 mei is. We vragen de verzorgers van zelfbeheertuinen zich alvast te melden bij naima@wcob.nl of bij de balie van het wijkcentrum.

Lijkt het u leuk aan de organisatie van de Groene Straatdag mee te werken, dan kunt u zich daar ook melden. Voorts zijn we op zoek naar mensen die een groep geveltuintjes willen aanleggen. Wij helpen u graag op weg, ook als u niet op de begane grond woont.

Anke Brugman

Werkgroep Groen en Milieu

Huis van de Buurt Oostelijke Binnenstad

aantrekkelijker te maken door een complete herprofilering vanaf de gevelrij tot en met het talud en het water van de Nieuwevaart. Daartoe ligt een project uit 2008 op tafel van het architectenbureau Urban Life, dat voorziet in een brede trap naar het water tegenover de Oosterkerk, ligplaatsen voor twee tall ships schuin tegenover het Scheepvaartmuseum (en dus het verdwijnen van een aantal van de 31 woonboten die er nu domicilie hebben), een wandelpad langs het water, en meer bedrijven, waaronder een hotel.

Uitgangspunt is dat niet alleen de woonbootbewoners maar iedereen die aan een van de grachten woont of vertoeft, moet kunnen genieten van rust, water en groen. Minder autoverkeer dus. De bomen zullen zeker behouden blijven en ook blijft er groen langs de Nieuwevaart, maar zodanig dat het zicht op het water niet meer wordt belemmerd.

Het ziet er niet naar uit dat dit plan in de voorgestelde vorm wordt gerealiseerd. Met name de tall ships stuiten op veel weerstand, vooral natuurlijk van de zijde van de bootbewoners. De tendens in de vergadering was, dat toerisme niet de belangrijkste leidraad mag zijn voor de herprofilering, maar het belang van de bewoners. Bezoekers brachten een paar suggesties in: de aanleg van steigers aan het water, opname in het plan van de functie van de Oosterkerk.

Gezien de toegezegde EU-subsidie, die vóór 2016 besteed moet zijn, wil het stadsdeel niet te lang wachten met de realisatie. Er is een tijdschema opgesteld van vaststelling van uitgangspunten, inspraakrondes en uitvoering van het definitieve plan, dat voorziet in aanvang van de werkzaamheden aan het eind van 2011 of in 2012. De zaal vond dit nogal snel en vroeg zich af of er voor de inspraakrondes wel voldoende ruimte is ingebouwd. Als het nodig is zal het schema worden aangepast, beloofde Jeanine van Pinxteren. Veel aanwezigen maakten gebruik van de mogelijkheid zich ter plekke aan te melden voor de klankbordgroepen die op korte termijn om de tafel gaan zitten met mensen van Openbare Ruimte Rayon Oost.

Nieuw jaar, nieuwe start?

Rond oudjaar worden er zoals gewoonlijk goede voornemens gemaakt. Zoals de standaard voornemens: afvallen, stoppen met roken, vaker sporten, gezonder eten, enzovoort.

Maar in 9 van de 10 gevallen komt er van die voornemens niet veel terecht, omdat ze simpelweg niet worden volgehouden. Waarom gaat het toch zo vaak mis? En hoe kun je de goede voornemens gewoon wél volhouden en je doel bereiken?

Een onderzoekje vertelt ons dat deze voornemens die elk jaar aan het eind van het jaar worden gemaakt eigenlijk al min of meer gedoemd zijn om te mislukken. Vaak omdat men in zijn hoofd het idee heeft van het is een 'nieuw jaar' dus moet er een nieuwe start worden gemaakt. En in je omgeving lijkt ook iedereen bezig te zijn met zijn nieuwe doelen. Daarnaast spelen de media hier ook graag op in en wordt er gepusht met reclame en tijdschriften over allerlei producten.

Maar die innerlijke strijd die je wilt voeren voor het begin van het nieuwe jaar kan op ieder willekeurig moment plaatsvinden. Afhankelijk van jouw mentale en fysieke toestand. En stapje voor stapje naar jouw doel.

Je kunt het enigszins vergelijken met Jihad, wat streven is naar een betere manier van leven voor jezelf en/of de samenleving. Een innerlijke strijd tegen zelfzucht en begeerte, tegen het kwaad in jezelf in de samenleving, zoals in armoede en onderdrukking.

Kortom: een nieuwe start is 'if you are ready and steady!' en niet afhankelijk van het nieuwe jaar.

Maria Makhlof

Vragen, reacties, suggesties?

youngfolks.eilander@gmail.com

Kronkelend verdwijnt de aal in de aalscholver

Verwondering aan de Kattenburgergracht

Annelies Groot

Op de achterpagina:

Linda: Feline en ik waren onderweg naar haar opa en oma in de Watergraafsmeer voor een kopje thee. Bijna elke dag fietsen we over deze brug, op weg naar werk of kinderdagverblijf. We wonen in de Czaar Peterbuurt. Er wordt in onze straat heel druk gerenoveerd en achter ons huis wordt het Funenpark aangelegd. De komende tijd geeft dat nog een hoop drukte, maar uiteindelijk wordt het allemaal erg mooi. Het is een fijne buurt om te wonen!

Foto: Henry Klooststra

In memoriam Nico van Elst

Op de voorplaat van De Eilander van juni stond drummer Nico van Elst afgebeeld als jubilaris bij Muziek Gezelschap Wittenburg. Op zaterdag 13 november is Nico overleden. Ter afscheid speelde het orkest Ombra Sacrain in het crematorium. Nico droeg de das van MGW in zijn kist.

Beste lezer,

Mijn naam is Rikus de Ridder. Ik heb mijn jeugd doorgebracht op Katenburg en Wittenburg. Mijn moeder heette van haar meisjesnaam Beppie Wüstenhoff. Ik ben geadopteerd.

Ik ben op zoek naar mijn biologische

moeder, Johanna van Scherpenzeel. Ze heeft in 1942 kort in de Wittenburgerdwaarsstraat 36a gewoond en in 1952 in de Kleine Kattenburgerstraat 176h. Mijn moeder was prostituee en werd ook wel Chinese Annie genoemd omdat ze met een Chinees was. Ze is geboren in 1924 en in 1975 overleden. Ze had rood haar.

Als u iets weet uit die tijd kunt u contact met mij opnemen.

Vriendelijke groet,

Rik de Ridder

rikderidder@versatel.nl

mobiel: 06-21548797

adressen en spreekuren

WIJKCENTRUM OOSTELIJKE BINNENSTAD

Kleine Wittenburgerstraat 1, telefoon 622 38 08, fax 623 03 60. Website: www.wcob.nl E-mail: wijkcentrum@wcob.nl Maandag van 13.00 tot 17.00 uur en dinsdag t/m vrijdag van 10.00 tot 15.00 uur. Annemarie van de Vusse, bodemdeskundige. Advies op afspraak, telefoon 625 76 91 of email: annemarie@vusse.demon.nl

STADSDEEL AMSTERDAM-CENTRUM

Telefoon 552 44 44 www.centrum.amsterdam.nl Meldpunt Zorg en Overlast telefoon: 552 44 42 ZorgenOverlast@centrum.amsterdam.nl

WIJKSTEUNPUNT WONEN CENTRUM

Huurteam

Dienstencentrum, Roetersstraat 174. Het huurteam helpt huurders met het voeren van huurprijs- en onderhoudsprocedures. Op afspraak: tel. 6227698 of e-mail: centrum@wswonen.nl

Woonspreekuur

Dienstencentrum, Roetersstraat 174. Voor informatie en advies over alles met betrekking tot huren. Elke woensdag inloopspreekuur van 15.00- 17.00 uur en

van 19.00- 20.00 uur. Tel. 6227698 of e-mail: centrum@wswonen.nl

Renovatie/woonspreekuur

Oosterkerk, Kl. Wittenburgerstraat 1. Informatie en advies voor wijkbewoners die te maken hebben (krijgen) met renovatieplannen van hun verhuurder en voor alle andere vragen met betrekking tot het wonen. Dinsdag van 9.00- 10.00 uur. Tel. 6223808 of e-mail: centrum@wswonen.nl www.wswonen.nl

De spreekuren van 21 en 28 december vervallen.

MAATSCHAPPELIJKE DIENSTVERLENING AMSTERDAM CENTRUM

Spreekuren Centrum Oost

Dienstencentrum d' Oude Stadt Sint Antoniesbreestraat 32 1011 HB Amsterdam Dinsdag 13.00 – tot 16.00 uur Woensdag 09.00 – tot 12.00 uur centrum.oost@centram.nl

Dienstencentrum Oosterkerk

Kleine Wittenburgerstraat 1 1018 LS Amsterdam Maandag, donderdag 9.00 tot 12.00 uur centrum.oost@centram.nl Het telefonisch spreekuur is op werkdagen: Van 9.00 tot 12.00 en van 13.00 tot 15.00 uur

Telefoon 020 557 33 38 www.centram.nl

POLITIE

Wijkteam IJtunnel, spoed 112; Willem Jansen, Nick Daniels en Paul Noom. Tel. 0900-8844 Spreekuur Steunpunt Oosterkerk woensdag van 10.00 tot 11.00 uur. Spreekuur Steunpunt Czaar Peterstraat 21 op donderdag van 14.30 tot 15.30 uur

BURENHULP 1018

Tijdelijk telefoonnummer burenhulp: 6223808, bereikbaar op maandag van 13 tot 17 uur; dinsdag t/m vrijdag van 10 tot 15 uur.

OPVOEDSPREEKUR

Maandagochtend voor ouders met kinderen van 0 tot 18 jaar. U kunt telefonisch een afspraak maken bij het Pedagogium, Krayenhoffstraat nr 32, telefoon 6274656. Inloopspreekuur op woensdag van 10 tot 12 uur.

MELDNUMMER OPENBARE RUIMTE

Telefoon 551 95 55, voor melding of klacht over huisvuil, grofvuil, afval, fietswrakken, bestrating, groenvoorziening etc.

